

Коледният базар – стр. 3.

** Представяме профил Биология и химия – 4. Б – като бъдеще - 6.; Клуб «Персефона»- 8*

** Гостува ни БЧК - стр. 9. Филмът – «Предателството» - Инсекта – 12. Школата Кабаиванска – стр. 17; творческа страница – Приказка от Калоян Йорданов – стр. 19; Стихове от Велислава Тачева – 8.*

лобо ми е... бр. 1 (16)

Януари - февруари

И през изтеклата вече 2023-та успяхме да проведем своя традиционен коледен базар! Този път основен инициатор е господин Александър Митев - учителят ни по музика, ръководителят на Представителния хор на 32-ро. Подпомогнат от д-р Димо Димов - учител по рисуване, от учителите по български език и литература, от началния етап. Много настроение, усмивки, изпълнения на Представителния хор съпътстваха откриването на инициативата. В Училище завилня Коледният дух! Не само украсените стаи - идеята дойде от заместник-директора господин Петър Алексиев, но и Базарът ни накараха да се почувстваме щастливи.

Стартирахме учебната година с множество дейности, подети от Училищния парламент, ръководен през последните 3 години от педагогическия съветник на 32-ро - госпожа Виктория Петрова. „Червеният кръст“ и кръводаряването - благородна и животоспасяваща кауза, която заслужава да бъде оповестена. Госпожа Тони Кръстева - един от най-опитните учители по български език и литература представи на 18. 12. 2 Актовата зала на училището ни театралния спектакъл „Лешникотрошачката“ -

единадесетокласниците ни се изявяват блестящо! Та тая посоки на мисли, трябва да изтъкнем и друго театрално събитие - студиото, ръководено от д-р Диляна Филипова и нейната задълбочена работа върху „Януари“ на Йордан Радичков. Още на големия юбилеен концерт, провел се в зала 1 на НДК през м. март имахме възможност да видим част от тази пиеса. Но сега вече пред нас тя е в своя завършен вид - ученици от 10, 11 и 12 клас.

Изпратихме една тежка за училището ни година... Разделихме се с наши ученици и колеги - нека е светла паметта на Дари, на Явор, на Филип... А госпожа Мариетка Георгиева винаги ще ни топли със слънчевата си усмивка, която излъчваше... Вероятно ангелите са се умножили през 2023-а година... В навечерието на Великденските пости нека се помолим: Бог и Божията Майка да ни пазят, окрилят и закрилят!

Петър Михайлов - учител по БЕЛ ☺

КОЛЕДНИЯТ БАЗАР В 32-РО – ЕДНА ХУБАВА ТРАДИЦИЯ!

За поредна година се състоя Коледния базар, който няколко години подред се организираше основно от госпожа Диана Соколова, господин Петър Михайлов, госпожа Деси Петрова. Сегашният е с нов екип, ръководен от господин Александър Митев – учител по музика, хоров диригент, композитор, подпомаган от д-р Димо Димов – новият учител по изобразително изкуство и госпожа Виктория Петрова – педагогически съветник в Училището; госпожа Светла Рашкова – учител по английски език. Активно се включиха учениците от Ученическия парламент, организирани от Радослава Чаавеева от 12. Б. клас.

Има и озвучителна колона за настроение!

ПРЕДСТАВЯМЕ: ПРОФИЛ БИОЛОГИЯ И ХИМИЯ

От три години в 32. СУИЧЕ имаме профил, свързан предимно с изучаването на

сложните дисциплини биология и химия. Ръководителите са госпожа Ирина Андонова - главен учител, преподаваща химия и физика и госпожа Борислава Русинова. От скоро време към техния екип се присъединиха господин Кристиян Донков - един от най-младите учители при нас, химик и госпожа Мартина, преподаваща биология. Дванадесетокласниците: Анелия Петрова, Бела от 12. А, Ми и Андрей от 12. Б, Мартина от 12. В, Гери от 12. Г., Надето от 12. Д и Евгени, Поли, Аделина и Теди от 12. Е запознаха рядколегията на „Лошо ми е“ с талисмана на профила - скелета Живко. Символиката е ясна - скелетът не е знак само на трагичното, но той има за цел, като бъде изучаван да

подобрява живота на хората.

Учениците, избрали този вид подготовка разчитат на нея, за да могат да кандидатстват медицински профил - обща, дентална или фармация. От една страна възпитаниците на 32-ро са водени от хуманния елемент в професията - грижа и помощ за хората било чрез определени лекарски познания, било чрез

фармацевтични умения, а някои като Ми искат да станат лаборанти, т.е. да приготвят, да участват в технологията по приготвянето на лекарствените продукти. Другата страна на техния избор е чисто финансов - хубавите пари, които се очаква да вземат като бъдещи зъболекари, ортоданти, хирурзи, фармацевти.

Редкоелгията на Лобо ми е...☺

В края на миналата учебна година се проведе конкурс с есета и рисунки, организиран от община „Възраждане“, към която е и 32. СУИЧЕ. По този повод много ученици представиха своите произведения. Предлагаме едно, което не беше представено.

Редколегията на *Лошо ми е* ☺

"Б" като бъдеще, а не като боклук.

Една от най-важните ценности, които трябва да градим и подкрепяме в нашето общество, е отговорното отношение към околната среда. В този контекст, "Б" може да се тълкува като началната буква на думата "Бъдеще". Но често се оказва, че "Б" е свързано с друга дума - "Боклук", което подчертава проблема с отношението ни към природата. Въпреки това, има много начини да превърнем "Б" от боклук в бъдеще и да изградим по-устойчиво и екологично общество.

Първо и най-важно, една от основните стъпки, които трябва да предприемем, е да подобрим управлението на отпадъците. Вместо да ги разхвърляме навсякъде, трябва да развием по-ефективни системи за сортиране и рециклиране на отпадъците. Това ще ни помогне да намалим количеството боклук, което се изхвърля на депата. Също така, трябва да насърчаваме употребата на биоразградими материали и опаковки, които са по-благоприятни за околната среда и се разграждат по-бързо.

Освен това, трябва да променим нашия подход към консумацията и използването на ресурсите. Мнозина от нас се впускаме в безразсъдно купуване и използваме

стоки и услуги без да се замислим за техния екологичен отпечатък. За да изградим бъдеще, трябва да бъдем по-осъзнати потребители и да избягваме излишната консумация. Това означава да инвестираме в продукти, които са произведени по устойчив начин и са отговорни към околната среда. Също така, трябва да се стремим към по-дълготрайни стоки и да ги поддържаме вместо да ги изхвърляме веднага след употреба.

Следващата важна стъпка е да насърчаваме възобновяемите източници на енергия. Стремехът към използване на въглеродно неутрални енергийни източници, като слънчева и вятърна енергия, е от решаващо значение за бъдещето на нашата планета. Това не само ще помогне да намалим емисиите на парникови газове и изменението на климата, но също така ще ни освободи от зависимостта от ограничени и неустойчиви източници на енергия като изкопаемите горива. Инвестирането във възобновяема енергия ще доведе до по-чист въздух и по-устойчива енергийна система, които ще служат на бъдещите поколения.

Освен тези конкретни действия, трябва да променим и своите манталитети и ценности. Обществото трябва да цени и уважава природата и да я включва във всички сфери на живота си. Това означава да насърчаваме образованието и осведомеността по въпросите на околната среда, да градим паркове и зелени пространства в градовете, и да защитаваме природните резервати и биоразнообразието. Само като приемем истинска отговорност за

съхраняването на околната среда, можем да превърнем "б" от боклук в бъдеще.

В заключение, стремежът ни трябва да бъде да променим отношението си към околната среда. "Б" трябва да бъде символ на бъдещето, в което се грижим за планетата и работим за по-устойчиво общество. Само чрез съчетаване на усилията на индивидите, бизнеса и правителството можем да променим състоянието на нашата планета и да изградим по-добро бъдеще. Нека дадем на "б" ново значение - бъдеще, в което нашият отношение към природата е отговорно и устойчиво.

Иван Тотев - 12. В. клас

Клуб по философия и театър „Персефона“

Клубът по философия и театър „Персефона“ формиран от г-жа Дилиана Филипова, е място, в което ученици от 10-и и 11-и клас откриват и развиват талантите си. В множеството часове, прекарани с тези хора, мога да твърдя, че те са допринесли изключително много както за културното, така и за умственото ми развитие.

През учебната 2022/2023г. клубът успя да заплени публиката като представи пиеса по избрани разкази на великия български писател Йордан Радичков. Композиционната рамка на представлението беше базирана на пиесата „Януари“, а в нея бяха преплетени разкази като „За буквите“, „Кокили“, „Сам човек“, „Спомени за коне“ и др. Подредбата на текстовете представлява една емоционална въртележка като кара публиката в един момент да се смее, а в следващия - да плаче.

В началото на годината бяхме притеснителни и неопитни, затова нашият ръководител се постара да ни сплоти и обедини като екип, като импровизирахме с етюди по групи. Когато получихме сценария и започнахме да изучаваме текстовете, г-жа Филипова отдели специално внимание на всеки от нас и ни постави различни задачи, за представим разказа по най-добрия възможен начин. Така всеки актьор се превъплъти в герой, който иска да разкаже своята житейска история. Самата г-жа Филипова каза, че е избрала хората, които да пресъздадат текстовете по интуиция, но в следствие са оказа, че пасват на всеки един от нас, а фикционалните герои продължават да живеят в съзнанията ни.

След много труд, усилия и извънредни репетиции в края на миналата учебна година клубът представи цялостната пиеса в хотел „Анел“. Посланието, което отправихме към публиката беше, че смъртта не означава край и че границата между живота и смъртта е толкова тънка, почти невидима.

*Благодарна съм, че имам възможността да бъда част от клуб „Персефона“ и да работя с толкова мотивирани млади хора. Нямам търпение да ви зарадваме още по-приятно и с новото представление, което подготвяме тази учебна година. **Симона Захариева - 11 б клас***

Интервю с Малина Яболова – координатор на „Клуб 32“ към БМЧК

1. Откъде дойде идеята за създаване на клуб в нашето училище?

Гледах си нещо в интернет и ми попадна информация за бмчк. Заинтересована съм от Червения кръст и бях изненадана. Проучих, отидох до централата, но ми казаха, че за да съм член или трябва или да имаш клуб в района, или клуб в училището. А клуб в района нямам, съответно казаха добре ще направим в училището. Дадох ми контактите на нашия щатен служител Невелина Стойнева и говорих с госпожа Виктория Петрова и тя каза, че е съгласна. Но беше края на срока и решихме да го оставим за втория срок. В ученическия съвет съм заедно с Елица Манева от 9а и тя донесе идеята и каза, че има познат в БМЧК и всъщност двете го правим заедно. Тя поддържаше контакт с Неви и Вероника Ботева (координатор на Втори териториален център), а аз бях по частта с документите. Всъщност просто си разделихме коя какво ще прави и го направихме заедно.

2. Какво представлява БМЧК и с какви дейности се занимава?

БМЧК е неправителствена институция, но работим заедно с други неправителствени институции. Доколкото знам сме работили със Софийски Ученически

съвет, също така министерството ни финансира за някои проекти, като проектът „Дерзай смело“. Откакто е създаден нашият клуб имаме еко поход на Витоша. Този проект е от направлението хуманитарно образование. БМЧК работи главно четири направления: 1. Първа долекарска помощ; 2. Здравна програма; 3. Хуманитарно образование (от 5 клас нагоре); 4. Активно включване в социална среда (детска възраст до 4 клас). Има и много обучения по тези направления. Аз ходих на едно обучение по хуманитарно образование. Говорихме за агресия, дискриминация, хомофобия, ксенофобия, гражданските права на човека. Първо се обучават доброволците, които са в Червения кръст и после доброволците в училищата, ако имат желание.

3. Какъв друг тип обучения се преминават?

Пример за едно обучение от здравното образование за деца е Хелфи. Хелфи е програма на австрийския червен кръст и стяхна помощ са направили наръчник. Хелфи означава превенция на травматизма при малките деца. Доброволците пак се обучават за презентатори и отиват в училищата, които имат желание. Говорим на децата за различни причини, които могат да доведат до травмиране, като ужилване от пчела, изгаряне, ожулване на коляно. И съответно им казваме как да предотвратяват тези случки и им показваме превръзки.

4. Какви бяха впечатленията ти от първото ти обучение?

Аз съм доста притеснителен човек и когато отидох на първото ми обучение бях доста нервна. БМЧК е пълен с ангели, това са хора с толкова добра и чиста душа. Приветстват те с отворени ръце. Когато видят, че си притеснен, те надгъхват и мотивират. Като застанеш отпред виждаш една лъчезарна, стопляща усмивка. БМЧК много ще помогне на хора, които са малко по-затворени да се отпуснат. Там ще се срещаш с нови и нови хора, обаче това някак си те изкарва от зоната ти на комфорт и ставаш по отворен към тях и създаваш много нови приятелства.

5. Какъв е опитът ти с доброволчеството?

Моето първо събитие беше евакуация в училище. БМЧК работи заедно с пожарната като се разиграва по сценарий. Причината за евакуация беше пожар, имахме ранени и имахме един пункт, където след като са се увакуирали децата от училището, показвахме превръзки на 'ранените'. За да имат представа какво се прави при такива ситуации.

Пример от доброволческата дейност на училищния ни клуб е инициативата, която организирахме по случай Деня на толерантността. Решихме с другите координатори да направим кутия с предизвикателства. Принтирахме ги

и ги сложихме в три кутии. Предизвикателства от типа направи комплимент на някой непознат, задръж вратата на някой непознат, за да може един вид да се свърже с идеята на самия ден на толерантността: да бъдем толерантни един към друг. Беше много приятно и според мен успешно, защото като сме 2000 ученици не е възможно да се познаваме със всеки. А чрез тези предизвикателства бяхме по сплотени. За да разпространим дейността, която правим на този ден изготвихме плакат на Канва. Докато се разхождахме из училище с кутиите имаше един плакат с нас.

6. Как смятате да разпространите своята дейност в рамките на училището?

За да разпространим дейността на клуба сме говорили да правим по чести акции, една, две на месец. Мислили сме и да поставим плакат долу на корковото табло, за да може учениците като се разхождат по коридорите да видят, че съществува такъв клуб. БМЧК има дейност ученически екипи по първа помощ като ние ще говорим, ако може да дойдат от БМЧК да ни направят презентации, с цел да привлечем деца, които искат да са част от екипите по първа помощ. Като те са за 6ти и 9ти клас, но мисля да са от 6ти до 10ти включително. С тези презентации ще можем да запознаем децата с това как се действа, в случай на нужда от първа помощ. След като

повече доброволци минат обучения
искаме да говорим с директорката да
имаме и презентации по
Хелфи, хуманитарно образование за
агресията и дискриминацията в
училище.

**7. Имаш ли намерение в
бъдеще да се занимаваш с
това?**

*Със сигурност, понеже съм запалена
по доброволчеството от една, две
години. Дори да съм само член на клуб,
да бъда доброволец е достатъчно,
защото знам, че помагам на някого,
пък и аз сама за себе си получавам*

*знания, които ще са ми много полезни
и за напред.*

**8. Как изглежда клуба в нашето
училище за момента?**

*Координатор на нашето училище съм
аз. Заместник координаторите са
Елица Манева (9а клас) Александра
Камбурова (10б клас) и Мария
Христова (10е клас). Занимаваме се с
частта с документите и имаме лека
организационна дейност, но не
смятам че ние сме нещо повече от
другите членове на клуба ни, които в
нашия "Клуб 32" наброяваме общо 39.*

**Изготвили: Аделина Трайкова,
Деница Вълева 11а**

Емил Желев е от 12. А. клас на нашето училище. Профил Математика и информатика. Но е изкушен от писането, а се оказва и от направата на филми. Неговата продукция „Предателство“ е реалност и може а се види на..... С него разговаря Деница Вълева – главен редактор на сегашния брой.

Какъв е замисълът на филма? Би ли ни разказал малко повече за него?

„Предателство“ е първият аналог-хорър филм на българска сцена, който направих изцяло сам – текст, сценарии, режисура, обработка, музика и т.н. Още по-важна характеристика за филма е, че той

се различава от какъвто и да е тип хорър, тъй като той е поетичен. „Предателство“ реално погледнато е филмово представена прозаична поема, която написах през март-април миналата година. Филмът е като цяло четене на поемата, като през повечето време, лирическият герой (чиито реплики са прочетени и написани от мен) е Бог, който

наказва човечеството. Друга идея, която желяех да осъществя, беше да вкарам и още един човек във филма, който да е като олицетворение на другия всеобхватен образ във филма – човечеството. Този човек трябваше с добра харизма да прочете фрагментите от въпросния персонаж – за щастие, този човек намерих в лицето на Йордан Игнатов (съученик и много близък приятел), към когото искам да предам искрени благодарности! Но нека се върнем към замисъла – докато писах творбата, знаех, че това няма да е просто текст, който да е психологически ужас, засягащ философията в християнската религия – исках да е нещо по-мощно. Още в началото знаех, че ако някога реализирам „Предателство“, то той ще има за цел да предаде дълбок замисъл, независимо от това, независимо от жанра си. Цялостната ми идея беше да предам много важен урок, който сякаш (колкото и банално да звучи) липсва в днешно време – емпатията и сътрудничеството към ближния са едни от най-важните принципи в живота. Естествено, както почти всичко, което някога съм писал, мотивът за тези добродетели са скрити в дълбока алегория и олицетворения, криещи се зад злоещата и апокалиптична художествената история на „Предателство“.

От къде почерпи вдъхновение за създаването му?

Вдъхновението за естетиката дойде от най-известната аналог-хорър поредица The Mandela Catalogue, който освен дебютен за жанра е и типичен пример за такива филми. Характерни черти за кадрите са естетиката на аналоговите записи, наподобяващи тези от миналия век, но с една малка разлика – в тях е вмъкнато нещо изключително потресаващо, като уплаха на зрителя бива повече на психическа основа. Когато за пръв път гледах аналог-хорър поредица, бях наистина впечатлен. И когато стана въпрос за моя филм, не желяех той да е базиран само на това как ще се чувства гледащия и исках да има много по-дълбоко философски казус, който да повлияе и да провокира към разсъжденията на зрителя. А относно вдъхновението за самата идея на филма...честно не съм сигурен, че съм използвал вдъхновение от друга творба или подобни. Вдъхновението сякаш дойде от самосебе си. По това време (март-април 2023г.) създавах моята неиздадена (за сега) циклична стихосбирка „Няма вход към Рая“, която се характеризира със своите дълбоко философски прозаични разкази. Аз често успявам за отрицателно време да създам подробен сюжет, който да

бъде философски и логически свързан. За „Предателство“ естествено отделих малко повече време за обмислянето на абсолютно всеки детайл, но замисъла беше готов още, когато ми хрумна идеята за него.

Каква е идеята на заглавието?

Заглавието на филма е много общо и не дава ясна представа за какво предателство се говори... но именно това ми беше идеята – да дава насока, която звучи по предвидим начин, а същевременно да е контекста и идеята да са съвсем различни. Предателството тук е символично: нуждата за предателство на човечеството към егоистичните виждания и съзнание. Ако хората предадем себичното си мислене (което за някои е станало част от ежедневието) и разберем нуждата за приемането емпатията към ближния като начин на живеене, то тогава идеята за световен мир и темподобни ще се осъществи. Естествено това не е единствения фактор за бъдеща утопичност в света, но със сигурност на емоционалното ниво е най-важният от всички. По този начин, хорър филмът „Предателство“ всъщност придобива позитивно послание, важно за общото благо.

Тъй като филмът е разделен на 17 фрагмента, би ли ни обяснил малко повече за тях?

Филмът има 17 части, като всяка част е озаглавена. 17-тата всъщност е скрита - за да бъде видяна, трябва да се цъкне върху изскачащото видео в последните 5 секунди. Заглавията на всички части, когато бъдат обединени, сформират един цял текст от две изречения, показващ идеята на филма – страха от „божието“ наказание. Тук Бог е представен под философски аспект и не е с идеята да промотира религиозни виждания. Без да издавам от сюжета най-простичко ще отбележа, че заглавията, освен че подсказват за темата на дадената част, са стилизирани така, че те сами по себе си могат да съществуват по отделно. Още един интересен факт е, че във всяка отделна част задължително се споменава заглавието на съответния фрагмент поне веднъж. Не бих желал да споделям как заглавията са свързани сюжетно или нещо друго от историята – нека зрителите интерпретират „Предателство“ по свой начин. Това е красотата на изкуството все пак.

Какво е посланието на филма?

Посланието се препокрива със замисъла на творбата – в едно емпатично и по-сплотено

общество ще се развием в много по-свята и успешна насока. Това ще бъде възможно, ако ПРЕДАДЕМ егоизма си и започнем да мислим за ближния – ще сме полезни както за него, така и за себе си. В противен случай, бъдещето, реализацията и прогреса на обществото, за които всички мислим и желаем, няма да се случат. Имаме безкорисна нужда от емоционална подкрепа в света и единствения начин да постигнем подобрене е, ако започнем от сега, а не чакаме другия да направи първата стъпка. Тази промяна ще доведе до най-висшия етап от съществуването на човечеството до сега. И ако развиваме още позитивните

прогнози, ще сме свидетели на надминаване на обществената емоционална интелигентност – въпросът е да започнем днес. Тогава всичко ще е наред.

Емил Велинов – 12. А. и Деница Вълева – 11. А.

"Йосиф Славов това, Йосиф Славов онова" - все за него ставаше въпрос! Брат ми е голям образ. Имайки цели осем години разлика, откакто бях много малък ми показваше различни музиканти от всякакви жанрове. Винаги слушахме нещо. Той ме научи да търся смисъл в музиката - в рока, в джаза и после - в класическата музика. Паралелно развихме любовта си към класиката, когато аз започнах да ходя на уроци по пиано, а той - на пеене. Още от началото си бяхме най-големите фенове.

Йосиф знаеше, че иска да е най-добрият оперен певец и знаеше какво трябва да направи. Пееше с часове, четеше всичко за любимите си композитори и не спираше да слуша. Боже, колко много слушаше! Цели дни си седеше у дома, за да чуе всяка опера, всяка песен, която грабнеше вниманието му. Вкъщи бяхме сигурни, че нищо не може да го спре.

Не след дълго брат ми вярваше, че е време за голямата сцена. На 21 години спечели място в майсторския клас на Райна Кабаиванска и една година обучение в Модена, Италия. Казва, че е "дръпнал много" с помощта на Маестра Кабаиванска. Още следващата година се яви отново - всички у дома бяхме изпълнени с гордост. Блестящата му изява беше ударният му старт.

Обучението му се развиваше прекрасно, започна да пътува из света. Беше бил навсякъде - от Грузия до Австрия, до Южна Африка и обратно. В момента на писане на тази статия, Йосиф се намира в Бордо, Франция, където играе Жорж Жермон в операта на Джузепе Верди "Травиата". Пристигна във Франция веднага след участието си в Хамбург, след няколко невероятни постановки на Евгений Онегин.

Да имам такъв човек до себе си, който превърна детската си любов към музиката в професия е изключително вдъхновение. Той показва на света, че щом истински обичаш това, което правиш, часовете пред книгите са развлечение. Обичайте изкуството си и бъдете сигурни, че си заслужава.

братът на Йосиф - Светослав

Не се сдържах, за да не направя някои уточнения. Позволявам си да допълня блестящото есе на Светльо. Трета година имам удоволствието да бъда негов учител по литература. Почти го изнудих да ми напише поместения тук текст, за което му благодаря искрено. Тази календарна 2024-а е посветена за Годината на Кабаиванска, тъй като голямата оперна звезда става на респектиращите 90... Тя не ги крие. И е звезда, истинска! Каквато вероятно нямаме в момента. А дали след нея някога ще има подобно явление? Та, разбрах, че братът на Светльо е нейн възпитаник – след като тук в Софийската музикална академия е учил при много добрия наш баритон проф. Нико Исаков. Сам Йосиф Славов притежава такъв глас, та вероятно и неговият маестро му е помогнал в някаква степен. Естествено, Школата Кабаиванска е феномен, който през последните няколко десетилетия охранва оперния свят с невероятни таланти, взети под крилото на Райна Кабаиванска. Ала самият Светльо свири доста добре на пиано. Голямата му скромност не му позволи да сподели малко повече за себе си. Бяхме с д-р Филипова – ръководим заедно профила Философия и литература вече втора година – на един от неговите концерти. Имахме възможността да го чуем как свири Рахманинов, Шуберт, Шуман. Красиво, изящно, драматично. Удоволствие е! Хубаво е нашето 32-о да остави спомен за това така талантливо момче, с което, убеден съм, вече се гордеем! На добър час, скъпо момче!

Петър Михайлов – учител по БЕЛ ☺

ТВОРЧЕСКА СТРАНИЧКА

От динозаврите до мишките

Някога много, много отдавна, всяка мишка била сама за себе си. В това далечно време нямало къщи, училища, села или пътеки.

— Как така нямало пътеки? — попита едно малко мишле.

Старата мишка се усмихна и нежно погали внука си по главата.

— Още не били направени — отговори дядото. — Както знаеш днес ние си имаме пътеки за всичко, но тогава мишките нямали дори и една пътека. Не можели да последват пътеката за гората и да си хапнат боровинки, нито пък да тръгнат по пътеката за вкъщи. Без пътеки нямало нищо на този свят и на мишките им било много трудно.

— А тогава как са се появили пътеките? — Започна да размишлява малкият. — Не може просто хей така пуф и да ги има, нали? Освен, ако някой вълшебник не ги е омагьосал с вълшебната си пръчица.

— Не, пътеките не били направени от магьосници, а от нещо още по-вълшебно — възрастният мишок продължи историята. — Когато мишките били на ръба на изчезване нещо удивително се случило! Никой не знае откъде и как, но се появили динозаври. С големите си крака те направили пътеките, които знаем днес. Първо стъпкали основата на селото ни, после направили пътека до боровинковата гора, а накрая – много различни пътеки, които да водят до различните домове на различните мишки. И преди динозаврите напълно да изчезнат от лицето на земята, те ни казали, че когато има нужда от нови пътеки динозаври ще се появят отново.

— Еха, това означава ли, че някой ден ще видя динозаври? — попита мишлето, кипящо от вълнение и страсти.

— Кой знае, може и да видиш — засмя се дядото. — Сега какво ще кажеш да отидем до гората да хапнем нещо? От цялото това разказване взех, че огладнях.

Те тръгнаха по пътеката за гората. Тя беше завладяващо пъстроцветна. Краищата ѝ бяха обсипани с най-различни цветя, които почти блестяха, къпейки се в нежните лъчи на слънцето. Загубени някъде под необятността на безкрайния син небосвод, двете мишки пътуваха към боровинковата гора, когато внучето реши да попита:

— Дядо, дядо! Видях приятелите си ето там! Моля те, нека да си поиграя с тях, докато береш боровинки — помоли мишлето.

— Добре, добре. Знаеш, че като ме молиш така, няма как да ти откажа. Отиди поиграй — отвърна дядото, прегърна внука си за довиждане и продължи по пътеката.

Малкият мишок тръгна по пътеката към полянката за игри и се срещна с приятелите си. Гонеха се, криеха се, състезаваха се и какво ли още не, но мишлето се чувстваше различно. То не беше като останалите – неговата козина беше една идея по-тъмна.

Слънцето започна да залязва, разливайки аления си цвят по синьото платно на небето. Една по една, мишките започнаха да се прибират. Нашият сив мишок търпеливо чакаше дядо си, а когато той се появи, потеглиха към дома си. Докато се прибираха, малкото мишле за пръв път погледна извън пътеката, макар и по случайност. Погледът му бе привлечен от вечерната песен на една оранжева птичка, която сякаш само той можеше да чуе. Отвъд пътеките мишлето видя един нов неоткрит свят. На хоризонта се ширеха пъстри гори, чисти езера, високи планини и зелени равнини, на небето блещукаха хиляди звезди, вятърът ухаеше на ново, а със себе си носеше симфония от звуци.

— Дядо, не е ли красиво? — мишлето посочи отвъд пътеката, захласнато от новооткритата прелест.

— Красиво? Къде виждаш нещо красиво? — зачудено отвърна дядото.

Малкият мишок бе обладан от страх към непознатото. В този момент пейзажът се промени. Горите станаха черни, езерата бяха

тъмни, планините – криви, а равнините – зловещи, небето бе страшно и вятърът стенеше ли стенеше. Мишлето върна погледа си на пътеката.

Дядото и внука се прибраха, вечеряха и легнаха да спят. Постепенно границите на реалността и съня се размиха.

* * *

— Как си толкова безстрашен? — провикна се гласче от гърба на динозавъра. — Да не е защото си толкова голям и нищо не те плаши?

— Аз, безстрашен? — засмя се динозавърът. — Може да съм много неща, но не съм и безстрашен.

— Тогава как си направил пътеките? — попита гласчето. Динозавърът забави крачка, пое си въздух и започна:

— Може да се страхувам и то много, но съм смел. Не позволявам страховете ми да ме контролират. Освен това не мога да стоя безразличен. Ако не го направя аз, то кой друг?

— Какво имаш предвид? — гласчето се обади за последно.

— Може би някой ден и ти ще разбереш...

* * *

Слънцето изгря и малкото сиво мишле стана да закусва. За негова изненада обаче нямаше нищо за ядене. След кратък разговор с дядо си, на мишлето му стана ясно какво се случва. Боровинките в боровинковата гора бяха свършили и нямаше храна. През прозореца се усещаше паника и хаос. Страхът беше надвиснал над селото. Всеки бързаше да подсигури себе си, взимайки боровинките на другия. Семейства се разпадаха, приятелства пламваха, а храната все по-бързо свършваше. За един ден селото бе превзето от глад.

— Те ще се върнат и ще ни направят нова пътека! — провикна се някой.

— Те ще ни спасят! Те идват, скоро те ще са тук! — провикна се друг.

Глас след глас мишките възпяваха невидимите си спасители, но колкото и да викаха на хоризонта никой не се задаваше. Селото ставаше все по-тихо. В тишината сивото мишле бе насочило поглед към далечната гора и се чудеше дали там щеше да има храна. Може би, ако те дойдат, ще направят пътека до нея и мишките повече няма да гладуват.

„ако дойдат...“

Провикна се глас в пустиня:

— Хайде да отидем до гората отсреща — каза нашето мишле. — Там може да има храна! Не може просто да стоим и да чакаме, ще умрем от глад!

След миг мълчание собствения му дядо го призова послушно да седне. Те щели да дойдат скоро...

— Ами ако не дойдат?! — мишлето извика. — Кажете ми какво ще правим ако не дойдат?!

„Нищо“

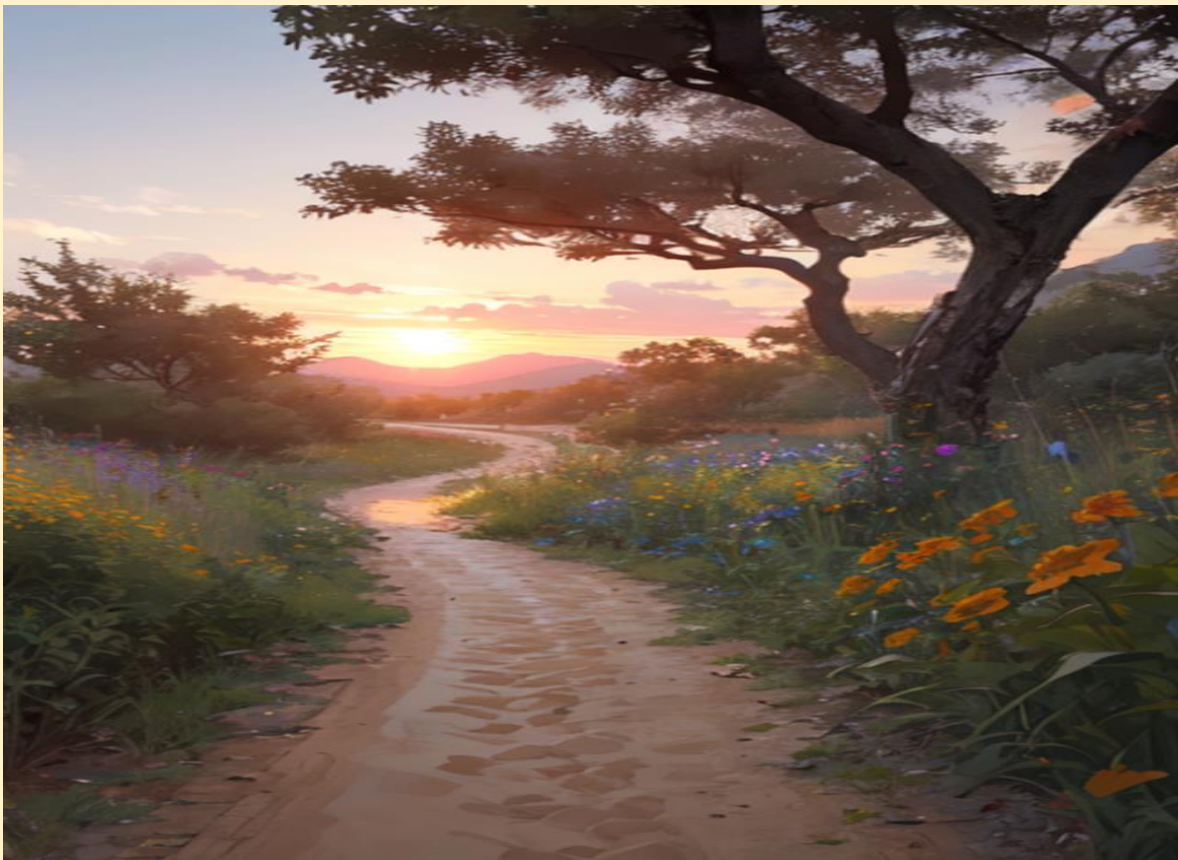
Никой не обели и дума, но то прочете отговора на лицата на мишките. Тогава си спомни нещо:

„Ако не го направя аз, то кой друг?“

Звездите отвъд пътеката заблестяха отново, езерата заромоляха и птиците запяха една нова мелодия. Мишлето отново отвори очите си и този път видя нещо ново. Мишките бяха различни – едни по тъмни, други по-светли, но всички бяха еднакво побелели от страх. Тогава нашето сиво, побеляло от страх мишле стана само сиво. То тръгна към предела на пътеката и го пристъпи. С всяка крачка то ставаше все по-голямо и по-голямо, докато накрая не се извиси над останалите. Мишлето бе станало величествен динозавър и бе повел мишките по една нова пътека към една нова гора с едни нови неща. Динозавърът го беше страх, но за останалите бе безстрашен.

Така някога не чак толкова отдавна, когато мишките били в нужда, динозавър наистина се появил отново.

Калоян Йорданов – 11. В

Любов без думи или думи без любов

**Мечтая за любов без думи,
да пее в моето сърце.**

**И аз сама да се да се изгубя за миг
в прегръдката на две ръце.**

**И както Слънцето смълчано
ме гали с огнени лъчи,
душата ми да топят само
неции добри очи.**

**И както полъх в жарка вечер,
и както капка в летен ден,
в тишината на сърцето
да има и любов за мен.**

**Мечтая, но се и страхувам,
че в отговор на моя зов,
ще дойде не любов без думи,
а думи, думи без любов.**

**А думите най-силно жилият
с най-острите в света стрели,
и от отровното им жило
безмълвно Любовта кърви.**

Велислава Тачева – 8. Г. клас

Мечта

Мечта, моя мила, къде си?
Не си ли със мене във мрака
или си вече далече?
Нищо, аз пак ще те чакам!

За мене си Слънце прекрасно,
надежда, и вяра, и песен.
Недей ме оставя за дълго
без пролет, без лято, без есен.

Мечта, моя мила, върни се,
че люта е моята зима
и само във твоята прегръдка
се чувствам добра и любима.

Не искам да минат години
и само за теб да мечтая!
При мене ела, събуди ме
и да открием безкрая.

Мечта, моя мила, потайна,
все още си сън не сънуван,
но зная, че с теб ще се видим,
защото и аз те вълнувам.

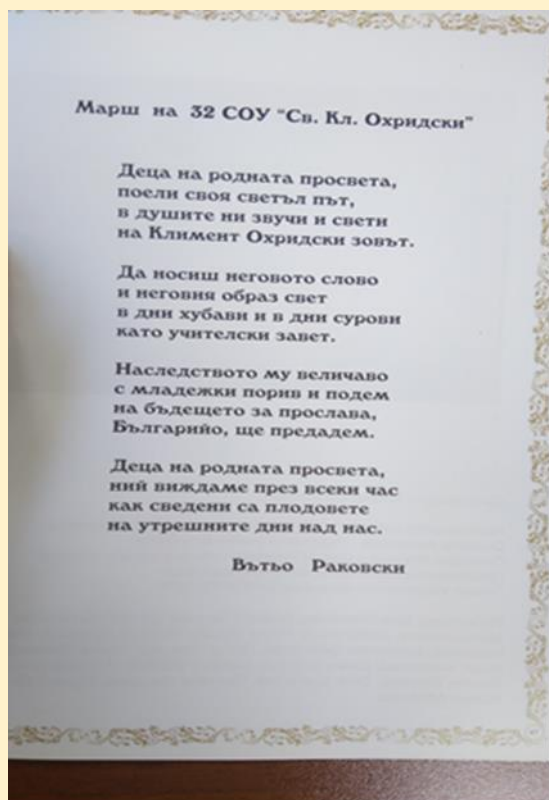
Мечта съм за тебе, тъй както,
за мене си блян фантастичен,
защото сме две половинки,
родени да се привличат.

Велислава Тачева – 8. Г. клас

Ето как сама се представя авторката: *„Казвам се Велислава Тачева. Обичам да слушам музика, да чета книги и да пиша истории на английски. Любимата ми авторка е Агата Кристи“.*

Надяваме се да започне редовно да ни гостува!

Редколегията ☺

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Кл. Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Теодора Вербовска, Деница Вълева (главен редактор), Калина Ралчева, Аделина Трайкова, Емил Велинов - ученици от десети клас и г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е приключен на 27 02. 2024 г. Брой 1 (2023/2024).

*Баба Марта бързала
мартенички вързала...*